

Montilla, sòlid, resistent i flexible

GEMMA LIENAS

EL PUNT, 29.10.06

Montilla arriba al Bracafé precedit per la seva fama d'home tímid i introvertit, que ell s'afanya a ratificar afegint que mai no li ha agradat sobresortir, que s'estima més passar desapercebut, tot i que el camí triat al servei d'unes idees el porta a ser molt visible. L'acompanya també la reputació d'una memòria, un sentit de la responsabilitat i una capacitat de treball infreqüents. No tot ha estat treball en la seva vida, però. Hi han cabut també molts viatges, una bona fórmula, en opinió seva, per ampliar horitzons i tenir una ment oberta. Potser per això, la seva cita preferida diu: «La vida és com un llibre i els que no han viatjat és com si només n'haguessin llegit una pàgina.» Ell n'ha llegides moltes des que als 16 anys va arribar a Barcelona. Enrere deixava el seu poble natal, Iznájar, on va viure del 1955 fins el 1966, una mica abans que moltes de les terres quedessin inundades pel pantà que el seu pare havia ajudat a construir, i enrere deixava els cinc anys passats amb la família a Puente Genil.

Als 16 anys es posa a treballar en un taller d'Esplugues de Llobregat de sis de la tarda a sis del matí, horari que recorda com un cert privilegi ja que li permetia esmorzar, de tant en tant, a la Rambla quan el dia tot just s'aixecava i els sorolls encara no eren els de la plena llum. Aquella època consolida el seu sentit de la responsabilitat, el seu esperit de sacrifici i la seva capacitat d'esforç, característiques que, en la primera dècada del segle XXI en què impera la frivolitat i la improvisació, semblen no estar de moda. De moda o no, Montilla les considera fonamentals, per això els seus fills grans, nascuts d'una primera parella, saben ja què és el món laboral. La seva filla, de 20 anys, compagina l'estudi de la carrera de farmàcia amb el treball en una coneguda empresa de mobles i el seu fill de 22, a més d'estudiar economia i dret, pateix els contractes temporals d'una ETT.

Mentre parla, Montilla mira tota l'estona als ulls, cosa que no deu ser fàcil per a un gran tímid com ell. La seva mirada és càlida i amb un punt d'ironia. Em fa pensar en l'escriptor Manolo Vázquez Montalbán. Una imatge física poc acord

amb els cànons estètics en ús: no gaire alt, amb ulleres, força calb, amb una complexió poc atlètica. Un origen familiar humil i amb contactes republicans o de lluita pels drets dels treballadors. Un previsible camí predestinat que tots dos van desbaratar. Una tendresa que la vergonya no deixa aflorar del tot. Res a veure amb l'home fred i distant que algunes persones –ben poc observadores, per cert– li recriminen.

Quan ell ho explica, no resulta difícil imaginar-lo als anys setanta corrent estalonat pels *grisos*. Aquell jove militant del PSUC, idealista, que va viure a Barcelona els efectes col·laterals del Maig del 68, bé podria estar pintant amb un esprai una consigna del Maig francès: «Siguem realistes, demanem l'impossible.»

El 1978 s'apunta al PSC. D'aleshores ençà, sense haver-ho planificat, la seva carrera política ha estat fulgurant: 19 anys alcalde de Cornellà –temps durant el qual aquella ciutat amb mancances socials i pocs recursos ha sofert una metamorfosi espectacular, entre altres raons pel zel amb què Montilla va gestionar els diners públics–, després, president de la Diputació de Barcelona, secretari del PSC, ministre d'Indústria i Turisme i, ara, presidenciable a la Generalitat.

Segons ell, ser un *outsider*, no pertànyer al grup que de sempre ha tingut el poder, exigeix una gran capacitat d'adaptació; això l'ha fet flexible i li ha possibilitat de viure els canvis de manera no traumàtica. Sort d'això, perquè l'any 2000, un mes després de saber que la seva segona parella estava embarassada de trigèmins, a José Montilla li van diagnosticar un càncer. I ell s'ho va agafar sense tremendisme, malgrat que la situació era dramàtica. Aleshores, va aprendre a relativitzar més encara i a apreciar el dia a dia per damunt de tot. Potser tenia al cap un vers de Moustaki: «Cada instant és tota una vida. Demà és un altre avui.»

I l'avui és Pepe Montilla, un aspirant a la presidència de la Generalitat de Catalunya amb qualitats minerals: solidesa, resistència i adaptabilitat.